

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ไม่สนใจใครจะว่าอะไร

ผู้กำกับ สันติ อินโดนีเซีย ครับเขาบอกว่า สถานีวิทยุมีประโยชน์อย่างมากต่อการภาวนาของหนู การภาวนาของหนูพอสรุปได้เป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้

ข้อที่ ๑ เวลาหนูนั่งภาวนาโดยฟังเทศน์ไปด้วย สติจับแน่นอยู่กับเสียงเทศน์ของหลวงตาและสงบลงอย่างรวดเร็วจนได้ยินแต่เสียงวิ้ง ๆ อย่างเดียว ไม่มีความรู้สึกอย่างอื่นอีกเลย เช่นไม่มีความจำ ไม่มีความคิด ไม่มีความรู้สึกปวด เป็นอย่างนี้บ่อย ๆ

ข้อที่ ๒ เวลาหนูนั่งกับนอนภาวนา หลังจากจิตสงบ ความรู้สึกจะหายไป ทุกสิ่งทุกอย่างหาย ไม่มีอะไร แต่ผู้รู้ยังอยู่ หลังจากนั้นจะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่รู้สึกเหมือนว่าตื่นนอนขึ้นมา ทำให้ตกใจว่าที่ผ่านมาเกิดอะไรขึ้น เหมือนกับว่านอนหลับไม่รู้เรื่อง ขอความเมตตาหลวงตาอธิบายว่าเกิดอะไรขึ้นด้วยเจ้าคะ

ข้อที่ ๓ เวลาหนูภาวนาไม่ว่าอิริยาบถใด จะปรากฏเป็นภาพในอดีต ไม่ว่าจะนานแล้วหรือใหม่ ๆ ในวันนี้ หรือบางครั้งเป็นการฝัน ภาพที่เห็นเป็นประสบการณ์ของหนูว่า หนูเคยทำอะไรบ้าง ที่แรกหนูยังไม่เข้าใจ แต่พอเกิดขึ้นบ่อย ๆ ทำให้หนูเห็นกิเลสไม่ว่าหยาบหรือละเอียดที่หนูได้ทำลงไป ทำให้หนูเข้าใจและระวังตัวมากขึ้น ไม่ให้ทำผิด ๆ แบบนั้นอีก ขอเมตตาหลวงตาอธิบายว่าหนูจะต้องทำอย่างไรต่อไปเจ้าคะ

หลวงตา ที่พูดมานี้ไม่เห็นมีอะไรจะอธิบาย เพราะเป็นงานของตัวเอง มันเป็นอยู่ตามเรื่องงาน มันไม่แฉลบออกไปให้มันได้อย่างเด่นมีเสียวอย่างเด่น อย่างนี้ไม่เห็นมีก็มีธรรมดา ๆ ภาวนาไปอย่างนั้นแหละ ไม่มีแง่ใดที่จะตอบ ฟังดูแล้วก็ เป็นแง่ธรรมดา ๆ ในวงการภาวนา (ลูกไม่เข้าใจเวลานั่งเหมือนนอนหลับ) มันจะหลับก็ให้มันหลับไป หลับนั้นหลับนอนก็เรียนดูตัวเอง เราชี้แจงอธิบายเรื่องอย่างนี้ มันอยู่กับตัวเอง นั่งหลับนอนหลับได้ทั้งนั้นแหละ(จริง ๆ ไม่ใช่หลับแต่ไม่เข้าใจ) ช่างมันเถอะไม่เห็นมีอะไรได้เสีย จิตเวลาละเอียดลงไปพูดไม่ถูกนะ(ไม่มีอะไรผิดใช้ไหมเจ้าคะ) ไม่มีอะไรผิดจริง ๆ ถูกจริง ๆ เป็นเรื่องของจิตที่เป็นอย่างนั้น ๆ ในวงภาวนาเป็นได้ทั้งนั้นแหละ จิตนี้เวลาละเอียดละเอียดจริง ๆ พูดไม่ได้เลย เวลาออกมาพูดก็แยบออกมาพอพูดได้สักแต่ว่า แต่คำสักแต่ว่าไม่ใช่เป็นของไม่มีราคาค่าราคาอะไรนะ คือราคามาก สักแต่ว่าปรากฏ ที่ว่าปรากฏนั้นละเอียดขนาดไหน จิตเวลามันหยุดมันสงบตัวของมันเต็มที่แล้ว ในขั้นภูมิของจิตที่ยังมีกิเลสอยู่ละเอียดอย่างนั้น พอผ่านนั้นไปแล้วไม่ต้องพูดแหละ

(ถ้าเป็นอย่างนี้ก็แล้วแต่จะเป็นไปใช้ไหมเจ้าคะ) เราก็ไม่อยากตอบ แล้วแต่จะเป็นไป เหมือนคนไม่มีราคา พิจารณาไปมันเป็นอย่างไอก็ให้พิจารณาไปตามนั้น เราจึงไม่จำเป็นต้องตอบ ไม่เห็นมีได้มีเสียอะไรนัก มันก็มีอยู่ในอาการของจิตเท่านั้นเอง จะว่าได้จริงๆ ก็ไม่ใช่ จะว่าเสียก็ไม่เชิง มันหากเป็นอาการของจิตเกี่ยวกับเรื่องผู้ภวานาตามนีสัย มันหากเป็นของมันอย่างนั้น แต่จะให้อธิบายทุกแง่ทุกมุมนี้ไม่ไหว จะหาแต่แง่ที่มีส่วนได้ส่วนเสียออกมาพูดเท่านั้น

(จังหวัดพะเยาร่วมกันจัดตั้งสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน ขนาดกำลังส่ง ๒๕๐ วัตต์ เสาสูง ๓๐ เมตร คลื่นความถี่ FM 104 กระจายเสียงตั้งแต่เวลา 5.00 น. ถึง 24.00 น. โดยจะรับสัญญาณจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรมร้อยเปอร์เซ็นต์ และพร้อมใจกันถวายสถานีวิทยุแห่งนี้แด่องค์หลวงตาให้เป็นสมบัติของสงฆ์ เพื่อใช้เป็นสื่อกระจายเสียงธรรมะเป็นธรรมทานต่อไป)

เวลานี้วิทยุกำลังกระจายไปทุกภาค ที่มากเวลานี้ก็คือภาคกลางกับทางภาคอีสาน ภาคเหนือก็เหมือนกันกำลังกระจายออกไป ส่วนภาคใต้นั้นดูเหมือนมีสองแห่ง อันนี้เป็นความมุ่งมันของเราซึ่งมีอยู่แล้ว ก็พอดีท่านฉลาดซึ่งเป็นพระวัดนี้เป็นคนพึ่งมา ขอเอาเครื่องวิทยุ ๑ กิโลวัตต์จากสถานีบ้านตาตไป แต่เรารู้สึกว่าภาคใต้อ่านหนังสือธรรมะเกี่ยวกับวิทยุมาก เราจึงให้เป็น ๑๐ กิโลวัตต์เลยไปตั้งที่พึ่ง ส่วน ๑ กิโลวัตต์ที่ขอไปนี้จะแยกไปไหนก็แล้วแต่เห็นสมควร นี่ก็ทราบชัดเจนแล้ว พึ่งงาก็ ๑๐ กิโลวัตต์ขึ้น อัน ๑ กิโลวัตต์ไปสะเดา กำลังขยายออกไป

โอ เรื่องธรรมะไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ จึงได้เตือนพี่น้องทั้งหลาย จวนจะตายเท่าไรก็ยิ่งเร่งธรรมะออกเพื่อประโยชน์แก่พี่น้องทั้งหลาย ถอดออกไปจากหัวใจนี้เลยสดๆ ร้อนๆ ไม่ใช่ไปเสือกไปคลานเอาที่นั่นที่นั่นมา แล้วก็มาอ่านมีแต่ลมปากเฉยๆ ตัวจริงยังไม่ปรากฏในผู้อ่าน นี่ผู้พูดปรากฏจริงด้วย เต็มหัวใจด้วย คิดดูซิว่าอวดอุตริมนุสธรรม อวดไม่ถอยเตี้ยวันนี้เข้าใจไหม เขาว่าเราอวดอุตริมนุสธรรม เขาตามปรับอาบัติปาราชิกเราเรื่อยมา เราก็อวดเรื่อยไปอย่างนี้จะให้ว่าไง มันเกินกว่าเรื่องจะมาเท่านี้ น้ำหนักของธรรมขนาดนั้นละ จึงไม่เคยสนใจเลย

ให้มันเห็นดูซินะ จึงเตือนพี่น้องทั้งหลายอย่าอนหลับทับสิทธิ์ของตนที่จะควรได้ควรถึงในอรรถในธรรมทั้งหลาย ในชาติมนุษย์ของเราเป็นชาติอันดับหนึ่งที่จะควรแก่ธรรมอย่างยิ่ง พระพุทธเจ้า สาวกทั้งหลาย เป็นมนุษย์ทั้งนั้น ตรัสรู้ธรรมสอนธรรม ผู้บรรลุธรรมส่วนมากมีแต่มนุษย์ บรรลุธรรมขั้นสูงสุดๆ เราจึงได้ประกาศโดยไม่สนใจ คือมันเกินกว่าที่จะไปสนใจชี้หมูชี้หมาอย่างนั้น พูดตรงๆ เลย ดังที่เขาว่าหลวงตาบ้ออวดอุตริมนุสธรรมกับคำพูดเย็บๆ เहांออกมา ปากอมซี่ เข้าใจไหม อันนี้ปากอมธรรมออก มันเข้ากันได้ยังไง

เทียบกันซิ อันหนึ่งปากอมขี้ อันหนึ่งปากอมธรรมออกไป ปากที่ว่าอวดอุตริมนุสธรรมนี้ อมธรรมออกกระจายทั่วโลก เป็นประโยชน์แก่โลกแก่สงสาร ปากอมขี้มันเป็นประโยชน์อะไร มันเผาหัวมันอยู่แล้วนั้น กระจายไปที่ไหนก็เผาไปเรื่อย ๆ พวกที่ชอบด้วยกันก็เผากันไปเรื่อย พวกที่ไม่ชอบก็ปัดออก ที่ว่าอวดอุตริ ที่เขาไม่เชื่อเขาเห็นคนนั้นพูดผิดหรืออะไรนี้เขาก็ปัด มันก็เข้าตัวเอง ปัดไม่ปัดก็เข้าตัวเอง

นี่ไม่สนใจนะใครจะว่าอะไร ๆ นี่ละน้ำหนักรของความเมตตาที่มีต่อโลก ถึงขนาดนั้นนะ ใครจะว่าอะไร ๆ เราไม่สนใจเลย เรามองดูหัวใจของโลกซึ่งเป็นหัวใจเดียวกันกับเราที่เคยผ่านเรื่องมูตรเรื่องคุณ เรื่องนรกอเวจีทุกสิ่งทุกอย่างในภพชาติต่างๆ ของสัตว์โลกนี้ ผ่านมาเสียจนนับไม่ได้เลย แล้วจึงมาเจอกัน ตัดสินกันขาดสะบั้นลงไป สิ่งเหล่านี้ขาดสะบั้นลงไปหมดด้วยธรรมะที่จำขึ้นในหัวใจ แล้วอันนี้จะไม่กระเทือนโลกได้อย่างไร พระพุทธเจ้ากระเทือนโลกตรัสรู้ขึ้นมา สวาททั้งหลายกระเทือนท่านเต็มภูมิ ๆ ของท่าน มีน้ำหนักขนาดนั้นแหละ เกินกว่าที่จะมาฟังเสียงหมูเสียงหมาอมขี้มาพูดว้อแว้ว ๆ หากคิดหาขวงหาทำลาย

ผู้เทศน์ก็เทศน์ตั้งแต่อรธแต่ธรรมแต่ของดีเลิศเลอทั้งนั้น ผู้ฟังก็ฟังเพื่ออรธเพื่อธรรมที่เป็นของดีเลิศเลอ ใ้ผู้มาเท้าว้อ ๆ มันเป็นคนประเภทไหนนั่น นำคิดใหม่ ไม่คิดให้เสียเวลากับคนประเภทนี้ คนหนักโลกรกโลกคนประเภทนี้ ออกไปที่ไหนกระจายเป็นความเสียหายออกไปแล้วก็เข้ามาหาเจ้าของนั่นแหละ มันจะจมนรกทั้งเป็น เวลานี้เรายังไม่ได้ติดต่อทางยมบาลเขาดู ใ้เขาที่ฟ้องหลวงตามหาบัวว่าอวดอุตริมนุสธรรม แล้วจะปรับอาบัติปาราชิกนั้นนะ ยมบาลจะว่ายังไง กับคนที่ฟ้องนี้ กับเราผู้ถูกกล่าวหา ทั้งสองฝ่ายนี้ให้ยมบาลตัดสิน เรายังไม่ได้ติดต่อไปทางยมบาล ยังไม่ทราบเรื่องราว พวกเราตัดสินกันก่อนก็ได้้นะ ไม่จำเป็นจะต้องไปโน้น มันเลยซับซ้อนไปอย่างนี้ละ พูดเหล่านี้มันเรื่องซับซ้อนไม่ใช่เรื่องธรรมดาเป็นเรื่องซับซ้อนไปเลย

นี่ละธรรมเลิศขนาดนี้ ก็เลสมันกลบอย่างนี้ละ เสียงอรธเสียงธรรมมันไม่ยอมฟัง เบื้องต้นเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นเสียงโลกเสียงสงสารจมไปด้วยกันตลอดไม่มีวันขีดหลาบอ้อมพอ ถ้างเสียงอรธเสียงธรรมไม่ค่อยอยากฟัง ที่นี้พอก้าวเข้าสู่ธรรม บำเพ็ญเข้าสู่ธรรม ที่นี้รสแห่งธรรมขึ้นแล้ว ๆ เหนือแล้ว ๆ ที่นี้ขึ้นเรื่อย เหยียบกิเลสไปเรื่อย ๆ อย่างที่ท่านว่าพระโสณะท่านประกอบความเพียรกล้า เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก นั้นระยะท่านเห็นโทษของกิเลสประเภทต่างๆ เต็มโลกเต็มสงสารเต็มหัวใจของท่านหมดเรียบร้อยแล้ว ท่านเห็นคุณค่าของธรรมเต็มหัวใจอีกเช่นเดียวกัน จึงพัดกันตลอด เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก ฟังซิ

คือฝ่าเท้ามันทะลุเข้าไป มันบางเข้า ๆ เรียกว่าฝ่าเท้าแตกเฉย ๆ ไม่ได้แตกอย่างนี้ นะ คือฝ่าเท้ามันบางเข้า ๆ เดินทุกวัน ทั้งวันทั้งคืนเดินทุกวัน เดินหลายวันหลายคืนฝ่าเท้าเลยบางเข้าไปทะลุถึงเนื้อ นั่นละเรียกว่าฝ่าเท้าแตก นี่ก็เป็นพยานเราพูดจริง ๆ อุตริขึ้นมา

เดี๋ยวนี้เอง แต่ก่อนเราก็อ่านในตำราภิธรรมดา จะว่าเชื่อไม่เชื่อก็ยังไม่อะไรนัก ฟังธรรมดา ว่าท่านความเพียรกล้า ก็ฟังไปธรรมดา ทีนี้พอก้าวเข้ามาหาเราถึงธรรมขั้นนี้ เอาละที่นี้มัน ขึ้นแล้วนะ เวลามันได้เห็นเต็มเหนี่ยว ทางโทษก็เต็มหัวใจ ทางคุณของธรรมก็เต็มหัวใจ ทีนี้พืดกันเลยไม่มีวันมีคืน พอออกจากที่ไปเดินจงกรมไม่รู้จักเวล่ำเวลาว่าเข้าสายบ้ายเย็น พวกน้ำพวกท่าไม่สนใจกับอะไรเลย แต่ก่อนก็ไม่เคยสนใจกับหมากพลูอะไรมากนัก ฉันทไป อย่างนั้นแหละ ไม่มีอะไรเข้ามายุ่งเลยเวล่ำเวลาภายนอก มีตั้งแต่ภายในพืดกันอยู่ ตลอดเวลา

เหมือนนักมวยเข้าวงในกัน นี่ละกิเลสกับธรรมพืดกัน เห็นประจักษ์ในจิตใจ ไม่มีเวล่ำเวลาเข้าสายบ้ายเย็น ไม่รู้สึกเจ็บปวดแสบร้อนที่ตรงไหนๆ มันหมุนกันขนาดนั้น ทีนี้ ถึงเวลาออกมาปิดกวาด ถ้าอยู่กับหมู่เพื่อนมากๆ ถึงเวลาปิดกวาดก็ออกมาจากปาก กลางคืนถ้าได้ลงทางจงกรมแล้วอีกเหมือนกันนะ เดินไม่ทราบเวล่ำเวลา คือมันหมุนอยู่ ภายในไม่ได้ดูภายนอก เดินจงกรมโครมครามๆ เข้าป่า คือจิตมันไม่ได้ออกไปนอก มันอยู่ ภายใน ตาก็ฝ้าก็ฟางไปหมด คือจิตมันอยู่ภายใน หมุนตัวๆ ตาก็ฝ้าก็ฟางมองอะไรไม่เห็น ไม่สนใจ ทีนี้ก็เดินโครมครามๆ เข้าป่า เอ้าถอยออกมา ถ้าเป็นคนอื่นเขาไปเห็นเขาจะว่าบ้า ละนะ นั่นคือมันซัดกันอยู่วงในไม่ได้ออกนะ จึงไม่มีเวล่ำเวลาหน้าที่การงานอะไรเข้ามายุ่ง เลย

เวลากิเลสกับธรรมพืดกันบนหัวใจ นั่นละเรียกว่าเวทีย์ หมุนตัวๆ ตลอดเวลา จนกระทั่งถึงเวลาที่จะปิดกวาดหรืออะไรแล้วถึงออกมา ลงได้เข้าแล้วไม่รู้จักออกนะ เข้า ทางจงกรม ไม่ว่านั่ง ไม่วาเดินจงกรม แบบเดียวกันหมด คืออันนี้มันหมุนของมันอยู่ ตลอดเวลา ทีนี้ก็มาถึงจุดที่ลงกันได้กับพระโสณะ พอมาถึงกุฏิแล้วออกร้อนฝ่าเท้า โอ้โฮ เหมือนไฟลนนะ ฝ่าเท้านี้ออกร้อน เอ้ เท้าเรามันเป็นยังไง มันแตกหรือมันอะไร ก็มาดู ดู ซัดๆ อย่างนี้ มันแตกหรือ มาดูมันก็ไม่แตก ทำไมมันถึงออกร้อนไปหมด ทีนี้เวลามาลูบมา คลำๆ นี้ โอ้ย เสียว นี่มันจวนจะถึงเนื้อแล้ว มันบางเข้าไปจะถึงเนื้อแล้ว พอเอามือมา สัมผัสเท่านั้นมันเสียวแปลบๆ ข้างใน

นี่ถ้าหากว่ากิเลสไม่ตกเวทีก่อนแล้วฝ่าเท้าต้องแตก เข้ากันได้เลย ท่านฝ่าเท้าแตก เราฝ่าเท้ายังไม่แตก เป็นแต่เพียงเสียวๆ ไกลแล้วนั้น หากว่ายังจะพืดกันอีกต่อไปอยู่ยาวนานๆ แดกแน่ๆ นี่พยาน ถ้าลงอย่างนี้มันเข้ากันได้ปั๊บทันทีไม่ต้องไปถามใคร เอานี้เป็นพยานนั้น ได้ทันทีเลย นี่ละเรื่องของธรรมเมื่อมีกำลังแล้วเป็นอย่างนั้น เหมือนกับกิเลสที่มีกำลังมัน เขี่ยบสัตว์โลก เขี่ยบตลอดเวลา ทางนี้ก็หมุนไปตามมันเหมือนฟุตบอลถูกเตะไปนั่นก็ลิ่ง มานี้ก็ลิ่งไปนั่น ตกหลุมตกบ่อ ตกนรกอเวจี เป็นเปรตเป็นผี ถูกกิเลสพาสร้างบาสร้าง กรรมเตะไปเรื่อย ๆ

ที่นี้เวลาเราบำเพ็ญธรรมมีกำลังเข้า นี่ละพอมีกำลังก็เป็นแบบนี้ละ เรื่องความพาก ความเพียรไม่ต้องบอก ต้องรู้เอาไว้ ที่ว่าเพียรพยายามนี้พูดไม่ได้ นอกจากเพียรเพื่อพ้นทุกข์ เอาโน้นเลย ถ้าเพียรในประโยคพยายามไม่มี มีแต่รู้เอาไว้ๆ มันไม่รู้จักหลับจักนอน ถ้าว่าเดินก็ไม่รู้จักหยุด นั่งก็เป็นหัวตอไปเลย คือจิตมันไม่ออกกับสิ่งใดเหล่านี้ ไม่มาเกี่ยวข้อง มันอยู่ภายใน เหล่านี้ก็เลยไม่มีความหมาย เป็นอย่างนี้นะ ถ้าจิตมันแยบออกมา นี่ก็ต้องเจ็บปวดแสบร้อนปวดแสบปวดชาไป ถ้าไม่ออกมันหมุ่นอยู่ภายในมันไม่รู้จะ ไม่สนใจ คิดดูฝ่าเท้าจะแตกมันก็ยังไม่รู้ จนกระทั่งออกมาจากนั้นแล้วจิตแยบออกมาจากนี้แล้ว เอ้อ ฝ่าเท้ามันจะแตกแล้วหรือ มันทำไมเป็นไฟเผาฝ่าเท้าอย่างนี้ มาดูมันไม่แตก เอ้อ มันไม่แตกนะ พอเอามือลูบคลำนี้เสียวไปหมด แปลบๆ นั้นจวนจะถึงเนื้อแล้ว นั้นละจวนจะแตกแล้ว

นี่ละอำนาจของธรรมเวลามีกำลังเป็นอย่างนั้น หมุ่นไม่หยุด เราจึงได้เทียบ แต่ก่อน อันนี้เราก็ยังไม่เคยรู้ ว่ากิเลสที่ทำลายหัวใจสัตว์โลกเป็นอัตโนมัตติ พอดคิดแยบเป็นกิเลสแล้วๆ ตา หู จมูก ลิ้น กาย เป็นเครื่องมือของกิเลสทั้งหมด กิเลสพาหมุ่นไปวันยังค่ำก็กักปี กัลป์ ตายภพนี้ภพนั้น กิเลสพาหมุ่นไปเรื่อยๆ เรียกว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัตติ ไม่มีใครบอกมันเป็นของมันเอง เราก็ไม่เคยคิดอย่างนี้นะ เขาหมุ่นเราก็หมุ่นเหมือนกันหมด แต่ไม่รู้ว่าจะไรทำงานอยู่บนหัวใจ แต่เวลาธรรมได้มีกำลังขึ้นมา มันเข้ารับกั้นละซีที่นี้ พอธรรมมีกำลังขึ้นมาๆ ก้าวถึงขั้นอัตโนมัตติของธรรมฆ่ากิเลส หมุ่นไม่หยุด หมุ่นไม่ถอย

ไม่ว่ายืนเดินนั่งนอนเว้นแต่หลับ อยู่ที่ไหนมีแต่หมุ่นกันตลอดเวลา แม้ที่สุดฉัน จังหันอยู่ที่นี่ จิตมันไม่ได้อยู่กับอาหารการกินนะ มันอยู่กับสงครามที่พืดกันอยู่ในลึกลับๆ ในจิต เหมือนกับเรานั่งรับประทาน เรื่องของกิเลสมันคิดเรื่องนั้นเรื่องนั้นมันก็คิดของมันไป ธรรมดา แต่มันคิดออกนอกกะ ที่นี้เรื่องของธรรม เวลาธรรมทำงานโดยอัตโนมัตติแล้วมัน จะหมุ่นอยู่ภายในไม่ออกกะ หมุ่นเรื่อยๆ ที่นี้มันก็ทราบได้ว่า อ้อ แต่ก่อนเราก็ไม่ทราบว่า กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โลกนี้เป็นอัตโนมัตติ ที่นี้เวลาธรรมมาทำงานฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัตติ มันจึงมารับกัน อ้อ นี่เวลาธรรมมีกำลังแล้ว สามารถฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัตติเช่นเดียวกับ กิเลสทำลายสัตว์โลกนั้นแหละ นั้นเข้ากันได้ มันรับกันแล้วมันก็รู้ขึ้นที่นี้เลย

นี่ถอดออกจากหัวใจมาพูดนะ การพูดไม่ได้พูดมเจ้านั้นนี่นะ เพราะฉะนั้นใครจะว่าอะไรจึงไม่เคยสนใจอะไรยิ่งกว่าธรรมสอนโลกให้เป็นประโยชน์ เพราะโทษมันหนักมากนะ โลกกิเลสตัณหาที่มันหนักมากที่สุดเกินกว่าใครจะดึงตัวขึ้นมาได้ มีแต่จมไปกับมันๆ ที่นี้ พอธรรมมีกำลังดึงขึ้นมาแล้ว มีแต่ดึงตลอดที่นี้ อะไรๆ มาฟาดขาดสะบั้นๆ บางทีก็เคยพูดให้ฟังแล้ว เหนอ เป็นอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรือ คือพืดตรงไหนมันก็ไม่มีการปรากฏ

ว่าหมดเลยไม่มีอะไร มีแต่จิตสว่างจ้าอยู่ตลอด อะไรจะเย็บๆ ขึ้นมาเป็นกิเลสไม่ปรากฏเลย มันก็ขึ้นอันหนึ่งแต่ไม่ได้สำคัญเท่าอันนั้นแหละ พุดขึ้นมาเฉยๆ ตอนที่ไม่มีงานทำ ไม่มีกิเลสให้ฆ่า ทือ ไม่ใช่มันเป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ

คือตอนนั้นมันว่าง ก็ว่าไปเฉยๆ ไม่ใช่เป็นความสำคัญ สักเดี๋ยวมันก็เย็บขึ้นมา เย็บขึ้นมาก็ขัดกัน มีงานเอาอีกๆ ฟาดเสียจนกระทั่งมันพังหมดไม่มีอะไรเหลือแล้ว อรหันต์น้อยก็ไม่ว่าอรหันต์ใหญ่ก็ไม่ว่า ก็เลยอยู่อย่างนี้ละ แต่สิ่งที่ว่าก็คืออวดอุตริมนุสสรธรรม ฟังเอาซิพี่น้องทั้งหลาย โลกเขาพูดอย่างนั้น ทางนี้อวดตลอด เขาจะโงทให้โงทไป ฟ้องไป เอา หลวงตาบัวอวดอุตริมนุสสรธรรม หลวงตาบัวเป็นปาราชิกเป็นไป ปากของหลวงตาบัวไม่เป็นก็เทศน์เรื่อยไปอย่างนี้แหละ โอ๊ย มันขบขันนะ นี่ละเรื่องกิเลสสู้ธรรม ความสกปรกค้อยโปะเข้าๆ หารธรรม ขอให้พี่น้องทั้งหลายพิจารณา

การพุดนี้เราพุดด้วยความแน่ใจทุกอย่างในธรรมทุกชั้นๆ ถึงสูงสุดเต็มที่แล้ว เราไม่สงสัยตั้งแต่ต้นจนอวสานในการสอนธรรมจากการรู้ธรรมว่างั้นเถอะนะ พวกกันจำเอา ให้ อุตสาห์พยายามทุกคน โทษของกิเลสนี้หนักมากกล่อมได้สนิท กล่อมสนิทมากที่สุดที่เดียวกิเลส มีแต่ธรรมเท่านั้นเหนียวมันๆ ตื่นได้ๆ ถ้าเป็นธรรมมาปลุกก็ค่อยตื่นๆ ให้กิเลสปลุกไม่มี มีแต่กล่อมให้หลับ กิเลสปลุกคนให้ตื่นไม่เคยมี ถ้ากิเลสกล่อมคนให้หลับนี้ทั่วโลกดินแดนธรรมเท่านั้นที่ปลุกคนให้ตื่น เอาเท่านั้นละวันนี้

พุดแล้วไม่มีใครเชื่อนะว่าหลวงตาบัวจบแค่ ป.๓ ก็แต่ก่อนไม่มี ป.๔ สอบประถม ๑ ได้ที่สอง ผู้ใหญ่ถึงพ่อครูอาจได้ที่หนึ่ง พอสอบปีที่สองเราได้ที่หนึ่ง ผู้ใหญ่ถึงได้ที่ ๕๖ บัก ห่านี่กูสู้มึงได้แล้ว มันขยันเก่งนะไอนี้ ป.๓ เราได้ที่หนึ่งอีก หมด เลยออก เพราะฉะนั้นพุดที่ไหนดว่าจบ ป.๓ เขาไม่ค่อยเชื่อ ไม่เชื่ออย่างไรก็มันมีแค่ ป.๓ จบแค่นั้นออกเลย จากนั้นมาก็เรียนอะไรๆ จนกระทั่งทุกวันนี้ถึงขนาดอวดอุตริมนุสสรธรรมหลวงตา ป.๓ เขาฟ้องลั่นอยู่เวลานี้ เอ้าฟ้องไป ทางนี้ก็จะอวดเรื่อยไปไม่มีถอย ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz